

Poglavlje 1

„Joj, gospođice Whitmore. Pa ovo mjesto je strašno.”

Dok je silazila s kočije, Clio promotri uski, popločani prolaz između dva reda skladišta. „Anna, ovo izgleda kao obična uska uličica.”

„Ima miris krvi. Gospodine, spasi nas. Netko će nas *ubiti*.”

Clio zatomi smijeh. Njezina je osobna sluškinja bila čudotvorac s uvijačima, no njena je morbidna mašta bila pravo svjetsko čudo.

„Nitko nas neće ubiti.” Nakon trenutka razmišljanja, dodala je: „Barem ne danas.”

Gospođicu Clio Whitmore odgojili su ugledni i dragi roditelji koji su joj pružili dobru naobrazbu i naučili svim pravilima doličnosti. Također, bila je zaručena za najperspektivnijeg mladog diplomata Engleske. Nije bila ona vrsta nesmotrene mlade žene koja bi se usred noći šuljala sumnjivim uličicama s praznim pištoljem u džepu, u potrazi za najpoznatijom bitangom Londona.

Ne, to ne bi bilo primjereno.

Kad je Clio odlučila krenuti u potragu za najpoznatijom bitangom Londona, čekala je do podneva. Ušla je u sumnjivu uličicu s lakajem, osobnom sluškinjom i nije se šuljala. I uopće nije nosila oružje.

Doista, kakve bi koristi bilo od toga? Kad je čovjek kojeg tražite preko 180 centimetara visok i stotinjak kilograma težak boksač, prazan pištolj ne bi bio od pomoći. Smrtonosno oružje u toj situaciji bile su njegove šake, a djevojka se samo mogla nadati da su na njezinoj strani.

Rafe, molim te, budi na mojoj strani. Bar jednom.

Povede putem kroz vlažnu, usku uličicu, podižući svoju čipkanu suknju i pazeći da joj polučizmice ne zapnu na neravnom pločniku.

Anna je preskakivala s jednog na drugi kamenčić pokušavajući pronaći što čišći. „Kako je drugi sin jednog markiza uopće završio ovdje?”

„Namjerno. Jamčim ti to. Lord Rafe prije nekoliko godina je odbacio pristojno društvo. Uživa u svemu što je divlje i grubo.”

U sebi, Clio je bila zdvojna. Zadnji put kad je vidjela Rafea Brandona, čovjeka koji će postati njezin djever, bio se oporavljao od ozbiljnih rana. Ne samo tjelesnih posljedica najgoreg – točnije, *jedinog* – poraza u njegovoj boksačkoj karijeri, već i od udarca koji mu je zadala iznenadna očeva smrt.

Djelovao je kao da je pao na niske grane. Jako niske. Ali ipak ne toliko niske *kao sada*.

„Stigli smo.” Pokucala je na vrata i podigla glas. „Lorde Rafe? Jeste li tu? To je gospođica...” Ustuknula je. Možda nije bilo mudro najaviti se u ovakvom mjestu. „Trebamo mi samo nekoliko minuta vašeg vremena.”

I to, te njegov potpis. Stisnula je snop papira u svojoj ruci.

Nije bilo odgovora.

„Nema ga doma”, reče Anna. „Molim vas, gospođice Whitmore. Trebamo krenuti želimo li do večeri stići do dvorca Twill.”

„Ne još.”

Clio se približila vratima. Čula je zvukove iznutra. Škripanje stolaca po podu. Povremene tupe udarce.

Ah, on je unutra. I ignorira je.

Clio se bolno naviknula na to da je ignoriraju. Njezine su joj zaruke dale mnogo godina prakse.

Kad je imala sedamnaest godina, lord Piers Brandon, zgodni odvažni nasljednik markiza Granvillea, poslušao je želje njihovih obitelji i zaprosio je. Kleknuo je u dnevnoj sobi Whitmoreovih, stavio zlatni prsten s rubinom na njezin prstenjak. Clio je to smatrala ostvarenjem svih svojih snova.

No postojao je problem. Piers je imao novu, ali obećavajuću karijeru u diplomatskim krugovima, a Clio je bila prilično mlada da preuzme dužnosti upravljanja kućanstvom. Imali su sve vrijeme svijeta, istaknuo je. Ona će se zacijelo složiti s dugim zarukama, zar ne?

„Naravno”, bila je rekla.

No kad se sad prisjeti tog razgovora, možda je trebala dati drukčiji odgovor. Na primjer: „Definiraj ‘dugo’.”

Osam godina je prošlo, a Clio je još uvijek čekala.

Sada je njezina situacija bila javna sprdnja. Senzacionalni članci nazivali su je „Gospođica Wait-more¹⁾”. Tračevi su je pratili posvuda. Što bi moglo sprječavati gospodina lorda od dolaska u Englesku i do oltara, svi su se pitali? Je li to ambicija, neka distrakcija... predanost svojoj dužnosti?

Ili predanost nekoj stranoj ljubavnici, možda?

Nitko nije znao odgovoriti na to pitanje, a ponajmanje Clio. O, da, pokušavala je ismijavati te tračeve i smijati se na šale, ali u sebi...

U sebi je patila. I bila je sasvim sama.

No, danas je sa svime time gotovo. Od ovog trenutka ona postaje gospođica koja više ne čeka.

Mjedena se kvaka okrene u njezinoj ruci i vrata se širom otvore.

„Pričekajte me ovdje”, reče slugama.

1) Igra riječi s prezimenom Whitmore. „Wait more” na hrvatskom znači ‘čekaj još’ (op. prev.).

„Ali gđice Whitmore, nije sig..”

„Bit će sve u redu. Da, njegova reputacija jest skandalozna, ali bili smo prijatelji u djetinjstvu. Ljeta sam provodila u njegovoj obiteljskoj kući, i zaručena sam za njegovog brata.”

„Ipak, gđice Whitmore... Trebali bismo imati neki znak.”

„Znak?”

„Riječ koju ćete viknuti ako ste u nevolji. Kao što je ‘Tanger’, ili... ili možda ‘Muškat’.”

Clio zamalo prasne u smijeh. „Što fali riječi ‘u pomoć?’”

„Ja... ovaj, valjda ništa.”

„No, dobro.” Clio se nasmiješi, jer nije mogla podnijeti Annino razočaranje. „Onda ćemo izabrati ‘Muškat’.”

Prošla je kroz vrata, uputila se niz slabo osvijetljeni hodnik i stigla u poveći prazni prostor. Od onoga što je pronašla unutra sledila joj se krv u žilama.

Oh, Muškat.

Nekoliko je puta zatrepkala i prisilila se ponovno pogledati. Možda to nije on.

Ali to je nepogrešivo bio baš njegov profil. Taj grubi nos, kvrgav od višestrukih prijeloma. Kad se tome doda gusta, tamna kosa i snažna čeljust te impresivna širina njegovih ramena... To je bio lord Rafe Brandon glavom i bradom, smješten na poprečnoj gredi otprilike tri metra iznad popločenog poda. U ruci je imao užu i vezivao ga je za gredu. Na kraju užeta bila je petlja.

Omča.

Očito mu raspoloženje nije palo toliko nisko kako se bojala.

Potonulo je još niže.

A ona nije stigla ni trenutak prerano.

Srce joj je počelo panično preskakati *bum-bum-bum*. „Gospodine lorde, nemojte. Nemojte to učiniti.”

On je pogleda. „Gđica Whitmore?”

„Da, da, ja sam.” Ona mu se počne približavati sitnim koracima pritom poginuvši dlanove kako bi signalizirala da dolazi u

miru. „Ja sam, gđica Whitmore. Clio. Znam da smo često bili na suprotnim stranama u raspravama. Zapravo mislim da smo uvijek bili na suprotnim stranama. Ali možete računati na mene. I preklinjem vas, promislite o tome što kanite učiniti.”

„Da promislim?” Pogledao ju je zlovoljnim pogledom. „Kaniš me spriječiti da...”

„Jest. Nemojte učiniti nešto što ćete požaliti. Imate toliko toga za što vrijedi živjeti.”

On zastane. „Nemam ženu, nemam djecu. Roditelji su mi mrtvi. A brat i ja ne razgovaramo već skoro čitavo desetljeće.”

„Ali zasigurno imate prijatelje. I mnogo dobrih osobina.”

„A koje bi to bile?”

Dovraga. Clio je trebala znati što će uslijediti. U mislima je prošla kroz sve što je znala o njegovu životu posljednjih godina. Većina je došla iz novina, a gotovo sve je bilo užasno. Rafe Brandon stekao je reputaciju nemilosrdnog u boksačkom meču i besramnog u svim drugim vidovima života. Njegova izdržljivost u spavaćoj sobi bila je gotovo jednako legendarna kao i njegova brzina u ringu. Zvali su ga Sotoninim sinom.

„Snaga”, izusti Clio. „To je kvalitetna osobina.”

Čvrsto je stegnuo čvor. „Volovi su snažni. Ali to ih ne spašava od klanja kad više ne mogu vući.”

„Ne govorite tako. Možda više niste prvak u boksu, ali to ne znači da ste bezvrijedni.” Silom se pokušavala sjetiti nečeg drugog, bilo čega drugog. „Koliko se sjećam, dio ste svojih dobitaka dali u fond ratnih udovica. Zar to nije istina?”

„Vjerojatno.”

„Eto. Dobročinstvo je divna vrlina.”

Završio je s vezanjem čvora i povukao ga da ispita snagu. „Nema koristi. Jedno ili dva zalutala dobra djela nikad ne bi mogla ublažiti moje grijehe. Što je sa svim onim ženama koje sam zaveo?”

„J...” Oh, nebesa. Kako se uopće može govoriti o takvim stvarima naglas? „Ja... Sigurna sam da je nekoliko njih uživalo.”

Na to se nasmijao. Bio je to ironični, tihi smijeh – ali ipak je bio smijeh.

Smijeh je bio dobar znak, zar ne? Ljudi koji se smiju ne posežu za omčom. Clio ne bi trebalo smetati što se smijao *njoj*.

„Uvjeravam vas, gospođice Whitmore. Sve su uživale.”

Pustio je dio užeta da visi s grede, a zatim se spuštao niz njega, ruku preko ruke, sve dok se nije spustio ravno ispred nje. Bio je bos, odjeven u sive hlače i lanenu košulju s otvorenim ovratnikom. Njegove su je zelene oči izazivale da prekrši pravila doličnost na tucet nezamislivih načina.

A ono samodopadno uvijanje usana?

Govorio je da već zna da ona to nikada neće učiniti.

„Diši”, rekao joj je. „Nisi nabasala na tragediju.”

Poslušala ga je. Zrak joj je preplavio pluća i nevjerojatno joj je laknulo. „Ali što sam mogla misliti? Vi gore na gredi, uže, omča...” Pokazala je prema dokaznom materijalu. „Što biste drugo mogli raditi?”

Bez riječi je otišao do ruba sobe. Tamo je uzeo slamom punjenu platnenu vreću s kukom pričvršćenom na vrhu. Vratio se i objesio vreću o omču te je zategao.

„To se zove trening.” Zadao je vreći jedan pokazni udarac. „Razumiješ?”

Razumjela je. I sad se osjećala kao najgora glupača. U mladosti ju je Rafe stalno zadirkivao, ali od svih smicalica koje je napravio tijekom godina...

„Oprosti što sam ti pokvario veselje”, reče on.

„Moje veselje?”

„To je vrlo popularan hobi kod žena. Pokušavanje da me spase od mene samog.” Znakovito ju je pogledao dok je prolazio pokraj nje. Umjesto odgovora, Clio se zarumenjela. No to je bila pogrešna riječ. „Rumenilo” označava blijedu boju, a u ovom trenutku njezini su obrazi zacijelo vrištali. Bili su jednostavno groteskno ružičasti, poput plamenca ili nečeg sličnog.

Bezobrazni neotesanac.

Jednom, kad je Clio još bila mala djevojčica, vidjela je neku tučnjavu u lokalnom selu. Čovjek koji je kupovao lješnjake optužio je trgovca da krade na vagi. Njih dvojica su se posvađali, vikali... izbila je strka. Nikada nije zaboravila kako se atmosfera promijenila u trenutku. Svi u blizini su to osjetili. Zrak je bio nabijen strahom.

Nikada nije svjedočila još jednoj tučnjavi. Ali osjećala je isti elektricitet u zraku kad god bi Rafe Brandon bio u blizini. Onako kao što su drugi muškarci nosili kožne torbe ili štapove za hodanje, Rafe je nosio intenzitet. Grubu moć, koja se drži pod kontrolom – ali samo prividno. Taj osjećaj opasnosti pomiješan je s iščekivanjem. I obećanjem da bi u svakom trenutku pravila koja vladaju u društvu mogla postati besmislena.

Je li onda čudno što su njegovi razvratni podvizi bili nadaleko čuveni? Dosita, svi oni steznici nisu se valjda sami od sebe odvezali.

„Mislila sam da ste odustali od borbe”, reče mu.

„Svi misle da sam odustao od borbe za nagrade. A to je ono što će moj povratak sportu učiniti vrlo uzbudljivim. I unosnim.”

Pretpostavljala je da u tome ima neke čudne logike.

„Sada objasni.” Prekrižio je ruke. Svoje velike, masivne ruke, veće od svega na svijetu. „Što dovraga radiš? Trebala bi znati da nije pametno hodati sama po ovakvim četvrtima.”

„Znam, i zato nisam došla sama. Imam dvoje slugu koji čekaju vani.” Osjetila je neku glupu potrebu da još doda: „A imamo i signal.”

Jedna tamna obrva se podigne. „Signal.”

„Da. signal.” Nastavila je prije nego što je uspio dalje raspitivati. „Uopće ne bih trebala dolaziti ovamo da ste ostavili neki drugi način da dođem do vas. Pokušala sam vas pronaći u Harringtonu.”

„Više nemam stan u Harringtonu.”

„Tako su mi rekli. Dali su mi ovu adresu kao onu na koju prosljeđuju poštu.” Slijedila ga je prema onome što je izgledalo kao stambeni dio skladišta. „Doista živite ovdje?”

„Kad treniram, ovdje i živim. Bez ometanja.”

Clio pogleda oko sebe. Nije bila u puno momačkih stanova, ali uvijek ih je zamišljala pretrpanima i smrdljivima od neopranih stvari – posuđa, posteljine, tijela.

Skladište Lorda Rafea nije mirisalo ni na što neugodno. Samo piljevina, kava i slaba aroma... ulje zimzelena, možda? Ali mjesto je bilo spartanski namješteno. U jednom je kutu ugledala jedno-stavan krevet, ormarić i nekoliko polica te mali stol s dva stolca.

Izvadio je dvije čaše iz ormarića i stavio ih na stol. U jednu je ulio nekoliko centimetara šerijsa. U drugu je ispraznio preostali sadržaj lonca za kavu, dodao malo sirupa oštra mirisa iz tajanstvene smeđe boce, a zatim u sve to razbio tri sirova jaja.

Očarano je promatrala s blagom mučninom kako vilicom miješa ljigavu smjesu. „Sigurno nećete...”

„Popiti to?” Podigao je čašu, iskapio je jednim dugim gutljajem i tresnuo čašu o stol. „Tri puta dnevno.”

„Oh.”

Gurnuo je šeri prema njoj. „To je za tebe. Izgledaš kao da bi trebalo.”

Clio je zurila u čašu dok su joj valovi mučnine udarali po želucu naprijed-natrag. „Hvala vam.”

„To je najviše što mogu učiniti. Kao što vidiš, nisam u situaciji da bih primao posjete.”

„Neću vam oduzeti puno vremena, obećavam. Svratila sam samo da...”

„Pošalji pozivnicu za vjenčanje. Ispričat ću se da ne mogu doći.”

„Što? Ne, mislim... Pretpostavljam da ste čuli da se Lord Granville konačno vraća iz Beča.”

„Čuo sam. A Piers ti je dao dozvolu da planiraš najraskošnije vjenčanje koje se može zamisliti. Sam sam potpisao te račune.”

„Da, ovaj. Što se tiče tih potpisa...” Clio je u ruci vrtjela tubu s papirima.

On se udalji od stola. „Ovo moramo brzo obaviti. Ne mogu gubiti vrijeme na brbljanje.”

Stao je ispod prečke koja je visjela paralelno s podom, otprilike jedan metar iznad njegove glave. Odjednom skoči i uhvati se za nju. Zatim se počne podizati na ruke i raditi zgibove.

A onda to ponovi nekoliko puta.

„Nastavi”, reče, podignuvši se četvrti put iznad brade. „Mogu razgovarati dok radim ovo.”

Možda on može, ali Clio je s tim imala poteškoća. Nije bila naviknuta razgovarati s oskudno odjevenim čovjekom koji se bavio tako... muževnim vježbama. Cijelo tijelo joj zatitra.

Podigne sa stola čašu šerija i oprezno ispije gutljaj.

To je pomoglo.

„Ne očekujem da ste čuli, ali moj stric Humphrey je umro prije nekoliko mjeseci.” Odmahnula je rukom prije nego što joj je pokušao izraziti sućut. „Nije to bio nikakav šok. Bio je jako star. Ali dragi starčić ostavio mi je nešto u svojoj oporuci. Jedan dvorac.”

„Dvorac?” Zastenjao je dok se opet podizao na ruke. Kad se podignuo, zastao je, mišića napetih od napora. „Pretpostavljam neku ruševinu u močvari s brdom neplaćenog poreza.”

„Zapravo, ne. Nalazi se u Kentu i prilično je lijep. Bio je to jedan od njegovih privatnih posjeda. On je bio grof od Lynfortha, ako se sjećate.”

Bože dragi, počela je brbljati. Clio, saberi se.

„To znači da je idealan za vjenčanje.” Glas mu je bio napet od napora.

„Mogao bi biti. Nekome. Ali ja sam sada na putu onamo i navratila sam kako bi...”

„Kako bi me obavijestila o tome.” Zgib.

„Da, i također...”

„Da bi me tražila novac.” Zgib. „Rekao sam ti, možeš potrošiti na vjenčanje koliko god želiš. Pošalji račune poslovnom tajniku moga brata.”

Clio zatvori oči, a zatim ih otvori. „Lorde Rafe, molim vas. Biste li prestali...”

„Završavati tvoje rečenice?”

Ona zatomi frustrirani uzdah.

On zastane na pola zgiba. „Nemoj mi reći da nisam pogodio.”

Nije mu to mogla reći. Barem ne iskreno. I baš ju je to najviše izluđivalo.

On nastavi: „Kao što sam rekao... ja treniram.” Svaka fraza bila je naglašena još jednim zgibom. „To rade svi boksači. Mi se koncentriramo.” Zgib. „Anticipiramo.” Zgib. „Reagiramo. Ako ti to smeta, pokušaj biti manje predvidljiva.”

„Otkazujem sve”, blebne ona. „Vjenčanje, zaruke. Sve. Ja sve to otkazujem.”

On skoči na pod.

Zrak među njima zaiskri.

A njegov mračni izraz lica govorio je Clio, sasvim jasno, da to nije predvidio.

Rafe blene u nju.

Ovaj se mjesec nije trebao odvijati ovako. Odvojio se od svijeta u ovom skladištu kako bi trenirao za svoj veliki povratak. Kad se bude drugi put susreo s Jackom Duboseom, bit će to najveći meč njegova života i najveća nagrada ikad ponuđena u engleskoj povijesti. Za pripremu mu je bio potreban intenzivni trening, neometan sat, izdašna hrana...

I apsolutno nikakva smetnja.

A tko onda ulazi na vrata? Nitko drugi do gospođica Clio Whitmore, njegova najupornija i najosobnija smetnja. Naravno.

Uvijek je bio u nekoj zavadi s njom, još od djetinjstva. On je bio prgavi vrag grubih manira. A ona je bila slika i prilika prave engleske ruže, sa svojom svijetlom kosom, plavim očima i nježnim tenom. Otmjena i gostoljubiva i dobro odgojena, također.

Baš tako iritantno dražesna.

Sve u svemu, Clio Whitmore bila je utjelovljenje pristojnog društva. Svega onoga što je Rafe odbacio u dobi od dvadeset jedne godine. Svega što se zavjetovao razvaliti.

I valjda zato je bilo toliko prokleta primamljivo razvaliti nju.

Kad god je Clio bila u blizini, nije mogao odoljeti šokiranju njezinih doličnih osjećaja jednom ili dvije demonstracije grube snage. Volio ju je izazivati dok joj obrazi nisu poprimili novu, egzotičnu nijansu ružičaste. I pitao se, mnogo puta, kako bi ona izgledala kad bi joj se ta zlatna kosa svezana u čvor raspustila i zamrsila od vođenja ljubavi, kad bi bila mokra od znoja.

Ali ona je namijenjena njegovu bratu. Bilo je pogrešno tako razmišljati o njoj. Ali izvan boksačkog ringa, Rafe je malo toga napravio ispravno.

Skrenuo je pogled s njezina čipkastog ovratnika koji joj je obrubljavao dekolte. „Mislim da te nisam dobro čuo.”

„Oh, sigurna sam da ste me dobro čuli. Imam ovdje sve papire.” Odmotala je snop papira koji je držala u ruci. „Moji odvjetnici su ih napisali. Želite li da vam ukratko objasnim?”

Iznervirano je posegnuo za papirima. „Znam čitati.”

Donekle.

Kao i svi pravni dokumenti koje su gurnuli pred njega nakon smrti starog markiza, papiri su bili napisani tako stisnutim rukopisom da ih je bilo nemoguće odgonetnuti. Od samog pogleda na to zaboljela ga je glava.

Ali taj mu je jedan pogled dovoljno govorio.

Ovo je bilo ozbiljno.

„Ovo nije valjano”, rekao je. „Piers bi to prvo morao potpisati.”

„Da, ovaj... Postoji netko tko ima punomoć potpisati umjesto Piersa u njegovoj odsutnosti.” Njezin je plavi pogled susreo njegov.

Ne.

Rafe nije mogao vjerovati u to što čuje. „Zato si ovdje. Hoćeš da ovo potpišem?”

„Da.”

„Nema šanse.” Vratio joj je papire, a zatim prišao boksačkoj vreći i udario je zdesna. „Piers je na putu kući iz Beča. A ti bi se trebala baviti organizacijom vjenčanja, u ovom trenutku, dok mi sada razgovaramo.”

„Upravo zato sam se nadala da ćete papire potpisati prije nego što se on vrati. Čini se da je to najbolji način. Ne bih voljela napraviti neugodnu scenu, i...”

„Neugodne su scene moja specijalnost.”

Slegnula je ramenima. „Istina.”

Rafe je spustio glavu i zadao niz udaraca boksačkoj vreći. Ovo ga se puta nije pravio važan. Mozak mu je bolje radio kad mu je tijelo bilo u pokretu. Borbe su ga naučile savršenoj koncentraciji, a to mu je sada trebalo.

Zašto bi, dovraga, Clio htjela raskinuti te zaruke? Bila je debitantica u društvu, odgajana za dobru udaju na način na koji su se čistokrvni konji uzgajali za utrke. Raskošno vjenčanje s bogatim, zgodnim markizom trebalo bi biti ostvarenje svih njezinih snova.

„Nećeš naći bolju priliku”, reče joj.

„Znam.”

„I sigurno se želiš udati. Što bi drugo uopće učinila sa svojim životom?”

Ona se nasmije u svoju čašu. „Da, što bih drugo? Kao da je nama damama dopušteno imati vlastite interese i želje.”

„Točno. Osim...” On podigne svoju čašu. „Osim ako ne postoji netko drugi.”

Jedan trenutak je šutjela. „Ne postoji nitko drugi.”

„Onda je to nervoza zbog iščekivanja. Obična trema.”

„Ne radi se o tome, nemam nikakvu tremu. Ja se jednostavno ne želim udati za čovjeka koji se ne želi oženiti mnome.”

„Zašto misliš da se on ne želi oženiti tobom?” Rafe odalami vreću desnicom, pa zatim ljevicom.

„Zato što sam pogledala u *kalendar*. Osam je godina prošlo od njegove prosidbe. Da uistinu želite neku ženu, biste li čekali toliko dugo da je učinite svojom?”

On spusti šake sa strane i okrene se prema njoj, teško dišući. Pluća mu se napune mirisom ljubičica. Dovraga, ona je i *mirisala* dražesno.

„Ne”, reče. „*Ja* ne bih.”

„Nisam ni mislila.”

„Ali”, nastavi on, „ja sam impulzivni gad. Ovdje se radi o Piersu. On je lojalni, časni sin.”

Njzine se obrve tek jedva primjetno podignu. „Vjerujete li žutom tisku, on ima ljubavnicu i četvero djece negdje sa strane.”

„Ne čitam žuti tisak.”

„Možda biste trebali. Često vas spominju u njemu.”

U to nije sumnjao. Rafe je znao kakve se grozote o njemu pričaju i iskorištavao je svaku priliku da potakne te tračeve. Zloglasnošću se nisu dobivali mečevi, ali privlačila je publiku i punila džepove.

„Ali, uistinu, Piers je imao razloga za otezanje. On je važan čovjek.” Rafe se borio zadržati ozbiljno lice. Slušajte ga, pjeva hvalospjeve svome bratu. To se nije često događalo. To se nikada nije dogodilo. „Prvo je bio na dužnosti u Indiji. Zatim u Antigui. Vratio se doma između misija, ali tada je došlo do nekakve odgode.”

Spustila je pogled. „Bila sam bolesna.”

„Točno. Zatim je trebalo posredovati u nekom ratu, a nakon toga u još jednom. Sad kad su svi ovi ugovori u Beču pred zaključivanjem, on je na putu doma.”

„Ne zamjeram ja njemu na osjećaju dužnosti”, reče Clio. „Niti na tome koliko je svojim radom postao bitan za Krunu. Ali postalo je sasvim jasno *ja* njemu nisam bitna.”

Rafe je dlanovima protrljao lice i zarežao u njih.

„Moji su mi odvjetnici rekli da imam pravnu podlogu za tužbu zbog kršenja obećanja. Ali nisam ga htjela osramotiti. Sad kad imam dvorac Twill, ne treba mi sigurnost braka. Tihi raskid najbolje je za sve zainteresirane strane.”

„Ne. Nije najbolje. Nikako.”

Nije najbolje za Piersa, nije najbolje za Clio.

I definitivno nije najbolje za Rafea.

Svoju boksačku karijeru stavio je na čekanje nakon očeve smrti. Nije imao izbora. Nakon što je Piers otišao iz zemlje, Rafe se, koliko god neželjeno, našao na čelu bogatstva Granvillea.

Pripadao je u boksački ring, a ne u ured. On je to znao, kao i odvjetnici i upravitelji, koji su jedva uspjeli prikriti svoj prijezir. Došli su naoružani fasciklima i knjigama i tucetom problema koji su zahtijevali njegovu pozornost, i prije nego što je Rafe sredio jedan problem, prešli su na sljedeći. Nakon svakog sastanka bio je uzrujan i kipio je od bijesa – kao da su ga opet poslali doma iz Etona.

Rafe je osjećao da se njegov otac okreće u grobu, pljuje crve i izgovara one iste, poznate riječi.

Nijedan od mojih sinova sin neće ostati neobrazovani divljak. Nijedan od mojih sinova neće osramotiti ugled ove obitelji.

Rafe je uvijek bio razočaranje. Nikada nije bio sin kakvog je njegov otac želio. Ali on je sam stvorio svoj život, zaslužio svoju titulu – ne „lord”, već „šampion”. Čim se Piers vrati u Englesku i oženi, bit će slobodan ponovno se boriti i vratiti tu titulu.

Međutim, ako Clio otkaže vjenčanje? Njegov brat koji luta svijetom mogao bi se okrenuti i nestati na sljedećih osam godina.

„Piers se vjerojatno cijelo vrijeme nadao ovakvom ishodu”, reče Clio. „Htio je raskinuti zaruke, ali čast mu nije dopuštala

da to zatraži. Kad sazna da su već raskinute, očekujem da će mu laknuti.”

„Piersu *neće* laknuti. I neću ti to dopustiti.”

„Ne želim se svađati.” Smotala je papire u tubu i lupnula je po vrhu. „Ispričavam se zbog smetnje. Ja sada idem. I ponijet ću ove papire sa sobom u Kent. Ako se predomislite glede potpisivanja ugovora, bit ću u dvorcu Twill. Nalazi se u blizini sela Charingwood.”

„Neću potpisati. I zapamti što ti kažem, nećeš ni od njega tražiti da to potpiše. Kad se vrati, odmah ćeš znati da su oni tračevi bili neutemeljeni. Podsjetit ćeš se razloga zašto si uopće pristala biti njegovom nevjestom. I udat ćeš se za njega.”

„Ne. neću.”

„Razmisli o tome. Bit ćeš markiza.”

„Ne”, rekla je. „Uistinu *neću*.”

Njezin tihi, svečani ton iznervirao ga je više nego što je želio priznati. Dovraga, čak su mu dlanovi postali vlažni. Kao da je osjećao kako mu karijera – sve za što je radio i jedina stvar koja je činila njegov život proketo vrijednim – izmiče iz ruku.

Okrenula se da ode, a on skoči i uhvati je za ruku. „Clio, čekaj.”

„On me *ne želi*.” Glas joj se slomio. „Zar to ne možete shvatiti? Svi to znaju. Trebalo mi je previše godina da uvidim istinu. Ali čekanje je gotovo. On me ne želi, a ja više ne želim njega. Moram zaštititi svoje srce.”

Dovraga i bestraga. Dakle, o tome se radi. Trebao je pogoditi. Razlog njezine iznenadne nevoljkosti da se uda bio je jasan poput lava na grbu Granvillea.

Rafe je bio buntovnik u obitelji, ali Piers je bio pravi sin svoga oca. Častan, ponosan, nepopustljiv. I prije svega, nespreman na pokazivanje emocija.

Rafe nije imao ništa zajedničko s debitanticama u društvu, ali je znao koliko boli kad te markiz od Granvillea ne želi. Proveo je

vlastitu mladost gladan najmanjeg traga očeve naklonosti ili odo-bravanja – i mrzio je sam sebe jer tih tragova nikad nije bilo.

„Piers te želi.” Ušutkao je njezin prigovor, trljajući palcem gore-dolje po njezinoj ruci. *Bože, kako joj je koža mekana.* „On će te htjeti. Clio, organiziraj to vjenčanje. Jer kad te ponovno prvi put vidi, osjetit će to kao udarac u rebra, tu želju. Htjet će te vidjeti u toj veličanstvenoj, čipkastoj haljini, s malim cvjetovima razbacanim po tvojoj kosi. Htjet će te gledati kako hodaš tim prolazom, osjećajući kako mu se prsa nadimaju i sve su bliže pucanju od ponosa sa svakim tvojim korakom. A najviše od svega, on će htjeti stati pred Boga, pred vaše prijatelje i obitelj, i cijelo londonsko društvo – samo da im kaže da si njegova. Njegova i ničija više.”

Nije odgovorila.

„I ti ćeš to htjeti.” Pustio joj je ruku blago je stisnuvši, a zatim joj prstom podignuo bradu. „Zapamti što ti kažem. Bit ćeš ti u bra-ku s mojim bratom u roku od mjesec dana – čak i ako sam budem morao organizirati proketo vjenčanje.”

„Što?” Stresla se. „Ti da organiziraš vjenčanje?”

Lagani osmijeh zatitrao joj je na usnama dok joj je pogled lutao od neotesanih stropnih greda, zidova od gole opeke, namještaja od neobrađenog drveta... a zatim natrag do njega. On je bio najgrublja, najneelegantnija stvar u ovoj sobi. „Sad mi je gotovo žao što se to neće dogoditi”, rekla je, odmičući se. „Jer *to* bi bilo zabavno.”